

— тази бѣше чута тамъ, чута отъ Бога на правдата и милостта, който другояче разбира и нашитѣ добродѣтели и нашитѣ престѣпления

Въ друга тѣлна шепнишкомъ разказване.

— Бѣхъ азъ у Тестова Тутакси влиза той и сѣднѣ съ нѣкой си свой познайникъ Азъ неможахъ да са одържа, приближихъ са до него Позволете ми, казахъ, да узная не доблесниитѣ ли Скобелева виждамъ? Дозволете ми да ви са поклоня! . . . Той вѣжливо тѣй сѣщо станѣ Съ кого имамъ честта да говоря, пита. — Бронницкий, селянинъ такъвъ то, казахъ. Той ми подаде ржката си и тѣй за душевно, по приятелски стиснѣ моята! Азъ си отидохъ и заплакахъ даже.

— Той любялъ проститѣ, казувать!

И цѣлъ редъ раскази единъ слѣдъ други са слушахъ въ тѣлната. Появихъ са солдати, които лично знаели покойниитѣ

Изъ спалнята, гдѣто лѣжеше трунѣтъ, го изнѣсохъ на-конецъ въ неголѣмата стая, която още съ нищо не бѣше послана. Първата панхида носяше некриненъ характеръ. Тукъ са събрахъ само знающитѣ покойниитѣ. Нѣмаше още и почетенъ караулъ. Когато азъ влѣзохъ тукъ, на масеата, покрита съ златенъ стофъ, лѣжаше Скобелевъ. Той бѣше още не облѣченъ и покривката бѣше дръпната до брадата му отдолу Громки ридання са вече чувахъ наоколо Свѣтлината падаше право на това изящно, красиво лице съ разчесанна на двѣтъ страни руса брада, на това гениално начертано чело съ тъмна масса късо огригана коса

Съвсѣмъ, съвсѣмъ спокойно, само страшно жълто лице Той, когато са вълнуваше ставаше много по блѣденъ, отъ колкото сега Точно засналь Засмивката лѣжи на джунитѣ и така сѣщо безмятежна, ясна На широка брезда горятъ лучитѣ на златото на стофната покривка

— Не тази покривка, не тази покривка! суетеше са нѣкой си отподирѣ.

— Какво вий? попитахъ азъ

— Съвсѣмъ не тази покривка

— А вий кой сте

— Църковенъ служителъ У насъ за двойнитѣ (сугубихъ) герои има егорьевска покривка. . . . А покойниитѣ е егорьевскый кавалеръ